ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΗΣ κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ**

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Τύρα, βλέποντας τὸν Τζίλ νὰ ἐμφανίζεται ξαφνικά, συγκλονίστηκε καὶ κατακοκκίνισε. Τὰ τρομαγμένα μάτια της καρφώθηκαν ἐπάνω του ἱκετευτικὰ καὶ ντροπιασμένα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπὸ κατάπληκτος ποὺ ἦταν στὴν ἀρχή, γινόταν σιγὰ-σιγὰ ἔξαλλος ἀπὸ θυμό, ἀπὸ θυμὸ συγκρατημένο, παγερὸ καὶ χωρὶς βίαιες ἐκδηλώσεις, μὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πιὸ τρομερό.

—Τί κάνεις ἐδῶ; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

—Ἐγώ... Τζίλλ... Ὤ... συγχώρεσέ με...

Κάτι σὰν τρέλλα φάνηκε στὰ ὁλάνοιχτα μάτια της. Τὰ δάχτυλά της συσπάστηκαν στὴν ἄκρη τοῦ συρταριοῦ, τὰ γόνατά της λύγισαν καὶ θὰ σωριαζόταν στὸ πάτωμα, ἂν δὲν προλάβαινε ὁ Τζίλ, πηδῶντας σβέλτα κοντά της, νὰ τὴν δεχτῆ στὴν ἀγκαλιά του.

Τὴν μετέφερε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ σήμανε γιὰ νὰ τοῦ φέρουν ἕνα τονωτικό. Ὅταν εἶδε ἐπιτέλους τὰ βλέφαρά της νὰ μισοανοίγουν, ἔδιωξε τὴν καμαριέρα κι' ἀντίκρυσε μόνος του τὸ τρομαγμένο κι' ἱκετευτικὸ βλέμμα τῆς γυναίκας του.

Τώρα ποὺ εἶχε περάσει ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ θυμοῦ του, μιὰ συμπόνια, ἕνας ἄπειρος οἶκτος τὸν διαδέχτηκε στὴν καρδιά του γιὰ τὴ φτωχὴ ἐκείνη ὕπαρξι, τὴν ἀδύναμη ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Ἄλλοτε θὰ τὴν πλήγωνε ἀμείλιχτα, μὲ τὴν περιφρονητικὴ ἀγανάκτησί του καὶ μὲ τὸν τσουχτερὸ σαρκασμό του. Σήμερα ὅμως, προσπαθοῦσε νὰ γαληνέψη τὸν θυμό του, γιὰ νὰ μὴν πονέση ὑπερβολικὰ ὁ ἄρρωστος ὀργανισμός της.

Ἔτσι, βλέποντάς την τώρα ν' ἀνατριχιάζη, νὰ τρέμη ἀπ' τὸ οἶγος καὶ νὰ τὸν κυττάζη μὲ τὴ φρίκη καὶ τὸν φόβο στὰ μισοσβησμένα ματάκια της, ἔσκυψε περισσότερο καὶ τῆς πῆρε τὸ χέρι στὰ δικά του.

—Ἡσύχασε, Τύρα... Μὴν κάνης ἔτσι... Μὴν ταράζεσαι πειά, κι' ἂς ἐξηγηθοῦμε εἰλικρινῶς μιὰ φορὰ γιὰ πάντα! τῆς εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή. Ξέρεις, ὅτι ἡ διαρκεῖς ὑποψίες σου κ' ἡ ζηλοτυπία σου μὲ πληγώνουν πολύ;

Ἔμπλεξε τὰ ὡχρὰ της χέρια, τραυλίζοντας:

—Συχώρεσέ με... Μὰ σ' ἀγαπῶ τόσο!

—Κι' ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾶς λοιπόν, μὲ προσβάλλεις τόσο ἄδικα μὲ τὶς ἀμφιβολίες σου;

—Ὄχι, Τζίλ... Ὄχι, ἀγαπημένε μου... Δὲν σὲ ὑποψιάζομαι...

—Τότε, τί ἤρθες νὰ ζητήσης στὰ συρτάρια μου;

Ἡ ταραχή της καταντοῦσε σωστὴ τρέλλα. Μουρμούρισε ἔξαλλη:

—Συχώρεσέ με... Ἔσφαλλα... Εἶμαι μιὰ ἀθλία ὕπαρξι... Μά... μὲ τυραννεῖ τόσο ὁ φόβος μήπως πάψης νὰ μ' ἀγαπᾶς, μήπως φύγης ἀπὸ κοντά μου... Καταλαβαίνω καλὰ τώρα, ὅτι δὲν ἤμουν ἡ σύζυγος ποὺ σοῦ ἄξιζε... Ὅμως, ἀγαπημένε μου, γλυκέ μου Τζίλ, καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ σ' ἀγαποῦσε στὸν κόσμο, ὅπως ἐγὼ σὲ λατρεύω!

Χαμήλωσε λίγο τὸ πονεμένο κεφάλι της κι' ἄφησε ἐπάνω στὸ χέρι τοῦ συζύγου της ἕνα δειλὸ καὶ ταπεινὸ φιλί.

Συγκινημένος βαθειὰ ὁ Τζίλ, παρ' ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ, τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—Ξέρω ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης σου, Τύρα, κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶμαι τόσο ἐπιεικὴς ἀπέναντί σου!... Τὶς διάβασες τὶς ἐπιστολὲς ἐκεῖνες;

—Δὲν μποροῦσα... Δὲν ἔβλεπα καλά... Μονάχα τὴν ὑπογραφὴ κατώθωσαν νὰ ξεχωρίσουν τὰ ἀδύνατα μάτια μου...

—Καὶ ξέρεις ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Κλάρα:

Ἡ Τύρα ἔκανε ἕνα κίνημα ἀρνητικό.

—Εἶνε ἡ ἐξαδέλφη μου... Ἡ μεγαλείτερη κόρη τοῦ βαρώνου ντὲ Κομπαίρ.

—Ἡ μεγαλείτερη κόρη του; μουρμούρισε μὲ ἀπορία ἡ Τύρα. Μὰ ὁ βαρῶνος ἔχει μιὰ κόρη, μόνον... Τὴ Μάττυ!...

—Ναί, μὰ ἔχει κι' ἄλλη μιά, γεννημένη ἀπὸ ἕναν μυστικό του γάμο, τὸν ὁποῖο δὲν ἀνεκοίνωσε σὲ κανέναν!

Καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ Τζίλ, δαμάζοντας τὴ συγκίνησι ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν ἡ ἀναμνήσεις αὐτές, διηγήθηκε στὴν Τύρα τὴν ἱστορία τῆς Ἀντζολίνας, καθὼς καὶ τὶς περιστάσεις, ἡ ὁποῖες τὸν ὡδήγησαν νὰ κάνη τὴ γνωριμία τῆς Κλάρας στὸ Μενάφι.

—Καί...εἶνε τόσο ὤμορφη ἡ Κλάρα, ὅσο ἦταν ἡ μητέρα της; τόλμησε νὰ ρωτήση δειλὰ ἡ Τύρα, ἡ ὁποία ἄκουγε τὴ διήγησι σὰν διψασμένη.

Ὁ κ. ντὲ Σὲμπρ ἀποκρίθηκε λακωνικά:

—Πολὺ πιὸ ὤμορφη.

—Κι' αὐτὴ λοιπὸν σᾶς ἔγραψε αὐτὲς τὶς ἐπιστολές;

Τὰ χέρια της ἔτρεμαν βίαια κι' ὁ Τζίλ ἔνοιωσε κόμπο στὸ λαιμό του, ἀπ' τὴ βαθειὰ συγκίνησι τὴν ὁποία τοῦ προκαλοῦσε τὸ θέαμα τῆς ἀγωνίας της καὶ τοῦ βρεγμένου στὸν ἱδρῶτα χλωμοῦ προσώπου της.

—Ἄκουσέ με, Τύρα! Θὰ σοῦ μιλήσω μὲ κάθε εἰλικρίνεια, εἶπε πιάνοντάς της τὸ χέρι. Ὅταν ἀλλάζαμε τὶς ἐπιστολὲς αὐτές, ἡ Κλάρα κ' ἐγὼ συνδεόμεθα μὲ μιὰ ἁπλῆ φιλία μόνο... Μονάχα, μετὰ τὴν ἄφιξι τῆς Κλάρας στὸ Παρίσι, κατάλαβα πὼς τὴν ἀγαποῦσα...

Τὸ ἀδύνατο χέρι τῆς ἄρρωστης γυναίκας ἔτρεμε μέσα στὸ χέρι τοῦ Τζίλ, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθησε:

—...Τότε θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου ἐντελῶς ἐλεύθερο ἀπὸ σένα. Γι' αὐτὸ δὲν ἐδίστασα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Κλάρα νὰ γίνη σύζυγός μου κι' ἀρραβωνιαστήκαμε...γιὰ μιὰ μέρα μόνο... Γιατὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴν Μάττυ τὴν ὕπαρξί σου κι' ἀμέσως διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες μας. Προσπάθησε μάλιστα νὰ μὲ πείση ὅτι τὸ καθῆκον μου ἦταν νὰ ξαναγυρίσω κοντά σου καὶ νὰ εὐλογήσω τὸ γάμο μας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Μὰ ἐγώ, τρελλὸς ἀπὸ πόνο καὶ ὀργή, δὲν θέλησα τότε ν' ἀκούσω τίποτε. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ἐξαναεῖδα... Ἔμαθα μόνο ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της μετὰ τὸ θάνατο τῆς Μάττυ κι' ὅτι ἐπῆγαν στὸ Μενάφι.

Ἡ φτωχὴ καρδιὰ τῆς Τύρας ἔτρεμε ἀπὸ πόνο καὶ ἀγωνία, καθὼς ὁ Τζίλ τῆς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια. Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα διαβαζόντουσαν τόσο καθαρὰ στὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπό της, ὥστε ὁ Τζίλ, γεμᾶτος τρυφερότητα καὶ συμπόνια, ἔσκυψε γιὰ νὰ φιλήση τὸ μέτωπό της, ποὺ τὸ ἔσκαβαν ἀνάλαφρες ρυτίδες.

—Μὴ βασανίζεσαι, Τύρα, τῆς εἶπε. Μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, εἶδα ποῦ εἶνε τὸ καθῆκον μου καὶ ἐξαναγύρισα κοντά σου...

—Μὰ τὴν ἀγαπᾶτε; ἔκανε ἡ Τύρα μὲ φωνὴ πνιγμένη. Τὴν ἀγαπᾶτε πάντα;

Τὸ χέρι τοῦ Τζίλ ἀνασκίρτησε καθὼς κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς Τύρας.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ, τῆς ἀπάντησε, μὰ κάνω τίμια ὁ,τι μπορῶ γιὰ νὰ διώξω ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν ἀνάμνησί της. Θέλω νὰ μὲ πιστέψης, φίλη μου, ἐπρόσθεσε μὲ γλυκύτητα καὶ σοβαρότητα, σφίγγοντας λίγο τὰ ἰσχνὰ δάχτυλα τῆς νέας γυναίκας.

—Ναί, σὲ πιστεύω, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη σιγανά, μὲ φωνὴ κάπως τσακισμένη.

—Καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποπτεύεσαι πειὰ τώρα ποὺ σοῦ μίλησα μὲ κάθε εἰλικρίνεια;

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ἔχω παρακολουθήσει τὸ «Μπουκέτο». Μοῦ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συμπαθῆ καὶ ἀγατημένα περιοδικά.

Μαρίκα Κοτοπούλη

Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἀπὸ τὰ πολὺ καλά, μὲ φροντισμένην καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην πάντοτε.

Γρ. Ξενόπουλος